

Tegenwoordig eet ik ondersteboven. De mensen zien alleen twee benen uit een container steken. Vroeger was ik vies van vuilnisbakken. Ik bedelde. De mensen liepen door. Ze hielden niet van een jongen met woordjes op zijn vel. Ik zette mijn kabeljauwdoos in elkaar en schreef op de bodem: Waarom geeft u niks?

Vrouw (hier op, geluidloos luistert ze naar het verhaal)

Poes: Ik hoopte dat dat zinnetje in hun hoofd bleef hangen, dat ik op die manier bij hen bleef.

Ik kreeg het koud van alle voorbijgangers die niks gaven.

Ik miste mijn ouders ook al hadden ze me onder het tapijt weggestoken.

Toen de drakenprint wegtrok van mijn hoofd ging ik op reis. Naar warme landen.

Ik wou niet meer Jefke zijn.

Voortaan heette ik Cabillaud Surgelé. Ik heb de wereld gezien, geroken. Stenen geketst over de Zambesirivier. Ik heb geskated over Afrikaanse regenbogen, giraffen leenden hun nekken als glijbaan. Ik heb uren gevoksdanst met dromedarissen, schreef poëzie, een ode aan de poolnacht met hordes pinguïns, heb karaoke gezongen met oerang oetans.

Geen enkel dier stoorde zich aan de woorden op mijn huid. De woorden die de dingen vertelden die ik niet kon zeggen. Onderweg verzamelde ik lachjes, voor als ik triest was. Op een nacht sliep ik op het strand bij Wai kiki beach

Er vloog een meeuw over mijn hoofd. Poink. Het was geen kakje, 't was een wit kiezelsteentje. Ik legde het op het kommetje van mijn hand, wreef erover.

Het was net alsof er in mijn hoofd een gordijntje opengetrokken werd. Alles werd helder en fris. 'Vlieg terug, naar de toekomst,' krijste de meeuw in mijn oor. 'Ga terug, Cabillaud. Geef je woorden een huisje.' 'Hoe dan,' vroeg ik. 'Let op de boodschappen van de straat. Ieuw, ieuw, ieuw.' Ik reisde terug, met het witte steentje als kompas.

Als ik niet wist, naar links of naar rechts, dan gooide ik het steentje op. De zijde met de fijne nerven betekende: je kunt alle kanten op. De zijde met de grijze L-vormige vlek: ga linksaf. Ik lette op de boodschappen van de straat.

Op een groot gebouw stond in Neonlichtletters: 'Jezus is de weg, de waarheid, het leven.' Er flitste een reuzengrote Jezus aan, met zijn vingers zo (*maakt de hand van Jezus die met 2 vingers naar de hemel wijst/zegent*) Moest ik naar de hemel? Was dat de boodschap? Bovenop een viaduct stond: 'Killroy was here.' Op een wc deur las ik: Shirly draagt geen slippers. 0479 25 17 28. Ik besloot dat nummer te draaien, misschien kon Shirly me helpen, maar het was altijd in gesprek. 'Hier geen fietsen,' stond er in een etalage. En: 'Laat je hond voor je eigen deur kakken!'

Verderop een graffiti op een vervallen muur: 'Fuck off Freddy. Fahrid go home!' De straat vertelde veel maar zei weinig, en was vooral niet zo vriendelijk. Ik reisde verder. Jarenlang. Het kiezelsteentje schommelde in mijn broekzak. Op een dag zag ik een briefje: Poezen zijn welkom. Verdrink ze niet, breng ze bij mij. Met een telefoonnummer eronder. Ik snakte naar een knuffel, naar een warm lijf om tegen aan te kruipen. Al was het dan maar als poes. Ik belde het nummer, iemand nam op. Stilte. Maar de stilte knarsetandde. Het leek wel of er een ijskoude adem door de telefoon mijn oor raakte, in mijn lijf drong, zich ergens vast haakte aan mijn hart en me als een onzichtbare leiband op weg trok. Naar hier. Als poes voldoe ik. Ik mag haar knuffelen met woorden, complimenten, haar masseren met verhaaltjes. Nu is het tijd voor stap twee: ik ga jouw plek innemen, heel snel (*gaat breeduit op de zetelman zitten*)

Vrouw: (op) Ik heb besloten dat je mag blijven. Maar ik wil wel je flaporen doen en je moet in bad. (*ze gaat op de zetelman zitten, tikt met haar hand op de stoel. Poes komt naast haar zitten. Samen schuiven ze voorzichtig steeds meer naar achteren, ze zitten onwennig naast elkaar*)